

Ἐπιτομή

Ἀριθ. 26.

Ἐκδίδεται
ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

ΑΘΗΝΑΙ=ΤΕΤΑΡΤΗ
1 Αὐγούστου 1879.

Ἔτος Ζ΄.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ

«ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΟΥΣ» καὶ «ΑΡΧΙΑΛΟΧΟΥ»

Ἐν Ἑλλάδι ἐτησ. δρ. 14. Ἐν τῷ ἔξωτ. φρ. 20

Διὰ τὰ Δημόσια Γραφεῖα δραχ. 30.

ΣΥΝΤΑΚΤΑΙ

Π. ΡΗΓΑΔΙΩΤΗΣ, Κ. ΠΑΡΑΞΥΡΙΔΗΣ καὶ

Ι. ΒΕΡΒΕΡΗΣ.

ΤΙΜΗ ΚΑΤΑΧΩΡΙΣΕΩΝ κλπ.

Δι' ἕκαστον στίχ. λεπτ. 50. Δι' ἀποδείξει
ὑπογράφονται παρὰ μόνον τοῦ Π. Ρηγαδιώ-
του. Ἡ συνδρομὴ εἶναι ὑποχρεωτικὴ δι' ἕ-
ἕτος καὶ πληρώνεται ἐν Ἀθήναις.

Ἡ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ.

Καὶ ἡμεῖς πολλάκις ἐγράψαμεν καὶ πολλοὶ τῶν συναδέλφων, ὅτι, ὡς εἶνε κατηρημένη ἡ Ἀστυνομία, δὲν δύναται τὸν προορισμὸν αὐτῆς νὰ ἐκπληροῖ. Τὰ ὄργανα τὰ ἀστυνομικὰ, ἐκτὸς ὀλίγων ἐξαιρέσεων, μὴ θέλοντα νὰ ἐνοήσωσιν ὅτι φρουροὶ ἐτάχθησαν τῆς ἡσυχίας καὶ ἀσφαλείας τῆς πόλεως, νομίζοντα δὲ ὅτι ὁ διορισμὸς αὐτῶν πρὸς τὸ φορολογεῖν μόνον ἀποβλέπει, εἰς παντὸς εἶδους ἐκτρέπονται καταχρήσεις, γινόμενα οὕτως οἱ μάστιγες τῆς κοινωνίας.

Οἱ δὲ κατὰ καιροὺς Διευθύνται τῆς Ἀστυνομίας, ἄνθρωποι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀδαεῖς τῶν ἀστυνομικῶν, ἀδυνατοῦσι νὰ θέσωσιν εἰς ἑναρμόνιον λειτουργίαν τὸν πολυπλόκον τῆς Ἀστυνομίας μηχανισμόν, ἐξ οὗ ἐκπηγάξει σύγχυσις καὶ ἀταξία, ἅτινα παραλύουσι τὴν ἐνέργειαν τοῦ κέντρου καὶ ἐπιφέρουσιν ἀποτελέσματα ἀντίθετα ἐκείνων, ἅτινα ὁ ὀργανισμὸς τῆς Ἀστυνομίας ἀπαιτεῖ.

Ἐκαστον ἀστυνομικὸν ὄργανον ἐνεργεῖ αὐτοβούλως καὶ κατὰ τὰ συμφέροντα αὐτοῦ καὶ οὐδέποτε ἐκπληροῖ τὸ καθήκον του, εἰμὴ ὅταν πρόκηται περὶ ὠφελείας ἐνίοτε δὲ ἀποκρύπτει ἢ διαστρέφει τὰ γεγονότα, παριστῶν αὐτὰ ἀλλοίως τῷ Διευθυντῇ, ὅστις πολλάκις διατελεῖ ἐν ἀγνοίᾳ τῶν διατρεχόντων ἢ μανθάνει αὐτὰ ὄλως ἀντιστροφή.

Ταῦτα δὲ προέρχονται ἐξ ἀβελτηρίας, ἵνα μὴ εἰπωμεν ἐκ συνενοχῆς, τῶν κατὰ καιροὺς Διευθυντῶν τῆς Ἀστυνομίας, οἵτινες οὐδέποτε ἐξέσκησαν τὴν ἀναγκαίαν ἐπιβλεψὴν ἐπὶ τῶν ὀργάνων τῶν, οὐδ' ἐπεχείρησαν νὰ ἐξελέγξωσι τὰς πράξεις αὐτῶν. Ἀλλὰ καὶ ἂν τινὲς τοῦτο ἐπραξάν, δὲν ἠδυνήθησαν δυστυχῶς νὰ ἐπιφέρωσι τὴν

προσδοκωμένην διόρθωσιν· τὸ δ' αἴτιον τούτου οἱ πάντες γνωρίζομεν.

Ἄν ποτε δὲ ἠτύχησεν ἡ Ἀστυνομία νὰ ἀπολαύσῃ Διευθυντοῦ ἱκανοῦ, νοήμονος, ρέκτου καὶ εἰς τὸ ἄκρον τιμίου, ὁ τοιοῦτος εἶνε ὁ νῦν Διευθυντῆς κ. Δημητριάδης, ὅστις ὁμολογουμένως εἶνε γεγεννημένος δι' ἀστυνόμος εἰς δὲ τὸ πρόσωπον αὐτοῦ δυνάμεθα νὰ εἰπωμεν ὅτι ἡ Ἀστυνομία εὐρίσκει τὸν ἀνθρωπίντης.

Ἐνθυμοῦνται οἱ πάντες εἰς ποῖον βαθμὸν παραλυσίας εἶχε φθάσει ἡ Ἀστυνομία μέχρι τοῦ 1870, ὅτε τὸ πρῶτον ἀνέλαβε τὴν διεύθυνσιν αὐτῆς ὁ κ. Δημητριάδης. Καὶ ὅμως ἐν διαστάματι ἕξ μόνον μηνῶν, καθ' ἃς ὁ κ. Δημητριάδης ἤτο Διευθυντῆς, κατώρθωσεν, ἀκαμάτως καὶ νυκθήμερον ἐργαζόμενος καὶ μετ' ἀξιοθαυμάστου ὄντως ζήλου, ἐπιμονῆς καὶ αὐταπαρνήσεως νὰ καταστήσῃ τὸ ἀνόργανον τοῦτο σῶμα ἄξιον τοῦ προορισμοῦ του. Δι' ἀταξίας ἔπαυσαν, νυκτοκλοπαὶ δὲν ἤκούοντο πλέον, ἀσφάλεια πανταχοῦ ἐβασίλευεν, ἡ δὲ κοινωνία ἠλόγει τὸν ἄνδρα, ὅστις ἤτο ὁ ἀκούμητος φύλαξ τῆς τιμῆς, τῆς ἀσφαλείας καὶ τῆς ἡσυχίας τῆς.

Δυστυχῶς οἱ τοσοῦτοι καὶ τηλικούτοι μόχθοι καὶ ἀγῶνες τοῦ κ. Δημητριάδου δὲν ἐτελεσφόρησαν ἐπὶ πολὺ. Ἀμα ἀφῆκε τὴν διεύθυνσιν ὁ κ. Δημητριάδης, ἡ Ἀστυνομία ἐκτοτε ἀπολέσασα τὸν ἄνδρα τῆς, ἤρξατο ὀλισθαίνουσα ἀπὸ παραπτώματος εἰς παράπτωμα, ἀπὸ ἀτακτικῆτος εἰς ἀτάκτικητα, ἄχρις οὗ ἐκτροχιασθεῖσα μέγα προσκόπτει εἰς τὴν κανονικὴν αὐτῆς λειτουργίαν.

Ταῦτα γράφοντες, οὐδένα διανοοῦμεθα νὰ προσβάλωμεν, ἀπλῶς μόνον τὴν ἱστορίαν ἀφηγοῦμεθα καὶ προκαλοῦμεν πάντα εὐσυνειδήτων νὰ διαψεύσῃ ἡμᾶς, ἂν δυνηθῇ.

Δὲν ἐλησημονήσαμεν τὰς φρικτὰς κατὰ τῆς Ἀστυνομίας κατηγορίας τοῦ τύπου τῆς πρωτεύουσας. Αὐτὸς δὲ ὁ συντάκτης

τῆς «Στοᾶς» μετὰ μανίας καὶ ἀγανακτικῆσεως ἐξερρήγνυτο κατὰ τῶν προκατόχων τοῦ κ. Δημητριάδου διὰ τὰς πολλὰς ἀσχημίας, αἵτινες ἐν τῇ Ἀστυνομίᾳ ἐλάμβανον γῶραν καὶ αἵτινες περιστάλησαν ἅμα τῇ ἐλεύσει τοῦ κ. Δημητριάδου.

Διὰ τοῦτο ἅπας ὁ τῆς Ἡρωτευούσης τύπος καὶ αὐτὸς ὁ Βαμπᾶς, ἅμα τῷ ἀκούσματι τοῦ διορισμοῦ τοῦ κ. Δημητριάδου ὡς Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας, μετὰ χαρᾶς καὶ ἀγαλλιάσεως ἀγγέγειλε τοῦτο, θεωρήσας τὸν διορισμὸν τοῦτον, καὶ δικαίως, λίαν ἐπιτυχῆ, διότι εἰς τὸ πρόσωπον τοῦ κ. Δημητριάδου ἀναμφίβολον εἶνε ὅτι ἐξασφαλίζεται ἡ ἡσυχία τῆς πόλεως, αἱ καταχρήσεις καταπαύουσι καὶ τὰ παρελθόντα ἀτοπήματα δὲν ἐπαναλαμβάνονται.

Πλὴν ἡ «Στοᾶ» κατεξανέστη τὸρα ἐσχάτως κατὰ τοῦ κ. Δημητριάδου, διὰτι συνέβη νυκτοκλοπὴ τις μερικῶν ὀρνίδων! καὶ προτρέπει τὸν κ. Κουμουνοῦρον νὰ ἀντικαταστήσῃ τὸν κ. Δημητριάδην.

Ἐχει τὴν γελοῖαν ἀξίωσιν ἡ «Στοᾶ» ὅτι ὁ κ. Δημητριάδης ἐντὸς εἴκοσιν ἡμερῶν ἔπρεπε νὰ ἀναδιοργανώσῃ τὴν Ἀστυνομίαν καὶ νὰ φέρῃ τὸν χρυσοῦν αἰῶνα. Ὡσανεὶ νὰ ἀγνῆ καὶ αὐτὴ καὶ τινὲς ἄλλαι συναδέλφοι ὅτι εἰς τὰς μεγαλοπόλεις ἀδύνατος ἀπόβαινει ἡ ὀλοσχερῆς ἐξάλειψις λωποδυτῶν τινῶν.

Ἀλλὰ γνωρίζομεν τὰ ἐλατήρια, ἅτινα ἐκίνησαν τὸν κ. Βαμπᾶν εἰς τὸν κατὰ τοῦ κ. Δημητριάδου πόλεμον. Τὸ πρὸς τὴν ἀλήθειαν δὲ σέβας ἐπιβάλλει ἡμῖν τὸ καθήκον νὰ εἰπωμεν ὅτι οἱ μὴ θέλοντες τὸν κ. Δημητριάδην, δὲν ἐπιθυμοῦσιν Ἀστυνομίαν, λειτουργοῦσαν ἐπ' ἀγαθῷ τῆς κοινωνίας.

Ἡ ἱστορία τοῦ πολιτικοῦ βίου τοῦ κ. Δημητριάδου, ὁ πρὸς τὴν ὑπηρεσίαν καὶ τὸ καθήκον ἄμετρος ζῆλος καὶ αἱ πρὸς τὴν πατρίδα ἐκδουλεύσεις, γνωστὰ τοῖς πᾶσι, θέτουσιν ἄνω πάσης μομφῆς τὸν κ. Δημητριάδην· οὐδὲ δύνανται τὰ ἐκτοξεύ-

ματα της «Στοᾶς» καὶ τινων ἄλλων νὰ ἐγγίσωσιν κἀν τὴν πτέρυγαν αὐτοῦ.

Ἔβη λυπηρῶν ὁμῶς νὰ εὐρίσκωνται ἄνθρωποι νὰ μαραινῶσι τὸν ζῆλον καὶ τὴν προθυμίαν τοιοῦτων ἀνδρῶν, οἵτινες ἐμὲ ἔστησαν καὶ μοχλοῦν, καὶ αὐτὴν των τὴν ἡσύχίαν θυσιάζοντες, ὑπερ τῆς ἀσφαλῆος καὶ εὐμερείας τῆς κοινωνίας. Πλὴν ἡ κοινωνία ἀρκοῦντως ἔχει ἐκμιῆσει τὸν κ. Δημητριάδην ὡς καὶ τοὺς γνωστούς αὐτοῦ κατηγοροῦς καὶ γνοῶμαι: διὰ ποίους σκοποὺς κατ' αὐτοῦ ἐπιτίθενται.

τοῦ δικηγόρου Κ. Πετσάλη, οἱ δὲ ἐφημερίδες ἔγραψαν ὅτι ἔβην ἀπόπειρα δολοφονίας κατὰ τοῦ βουλευτοῦ Πετσάλη. Νόστιμο.

— Εἰς τὴν Σῶρα ἐπιστῶν ἓνα κηδόνιον ἐντὸς τοῦ Ἀστυνομικοῦ καταστήματος γονατο χαλκονομίματα ἐλάβηκε, δὲν ἐστὶν ἕνα τῶν ἐκλεψάντων ἀπὸ τοῦ πλοῦτον Παρισιῶν.

— Οἱ συντάκται τοῦ διαβολικοῦ «Κηρύγματος» κατεγγέθησαν ὑπὸ τῆς ἐισαγγελίας διὰ τὰ μακροκαλόγια τοῦ Μακράκη, Παλαβαί.

— Ἐξῆς ἐννέα χιλιάδας φραγκὰς λείπουν ἀπὸ τὸ ἐνεχυροδανειστήριον τῆς Ζακύνθου. Μικρὸ τὸ κακό.

— Ὁ πρόεδρος τῆς Γαλλικῆς Δημοκρατίας ἔδωκε εἰς τὸν νεόν ἐπὶ τῶν ἐξωτερικῶν ὑπουργῶν τῆς Τουρκίας τὸ παρίσημον τοῦ λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Μεγάλη τιμὴ εἰς τὸν τούρκον μας. Θὰ ἦνε αὐτὸ κολακεία διὰ τὴν λύσιν τῆς ζητήματός μας.

— Ἄπειρα εἶδη ὑπὸ τῆς κυβερνήσεως νὰ καταδικάζωνται αὐστηρῶς οἱ ἐφημερίδες, ὅσαι τὰς ἔχουσιν ἐπὶ τὴν βροχίαν. Νὰ εἰπούμε τὴν ἀλθθία: ἀξίζει ἓνα μᾶθημα εἰς τοὺς ἀρκευομένους. Ἦς καὶ αἱ ἐφημερίδες, Ραπαγαῖος καὶ Σα.

— Εἰς τὴν Σμύρνην καὶ Κωνσταντινούπολιν ἔβην μεγαλαὶ καὶ φοβεραὶ πικραΐαι. Στάτη καὶ κορυφαϊαί.

ΝΕΑ

Ποικίλα καὶ διάφορα.

— Ἡ βασιλικὴ οἰκονομία ἐπέβη εἰς τὸ Ταῖδι. Πιὸ δροσιὰ θὰ ἦνε ἐκεῖ.

— Ἐπείστρεψε ὁ πρέσβης τῆς Γαλλίας ἀπὸ τῆς Παρίσια. Κἄτι τρέχει.

— Εἰς τὴν Τυρέα ἐβήκε ὁ Καβαδίας τὸν νεόν τῆς Ἀλκκίας Ἀθηνᾶς. Ἦ χάρις τῆς.

— Εἰς Ἄλμυρον ἔβησαν τρεῖς χιλιάδες Τούρκοι. Θὰ φύγωσι ὅπως ἤλθον.

— Ἐκ τῶν 17 δικηγόρων, οἱ ὅποιοι ἐξετάσθησαν ὑπὸ τοῦ Ἀρείου Πάγου, μόνον ἐπτά ἔλαβον τὴν ἀδειαν νὰ κάμουν τὸν δικηγόρον, οἱ δὲ ἄλλοι: δέκα πᾶν νὰ φῶν καλαμπόκι.

— Εἰς τὴν Σῶρα κόντεψε νὰ φραγμακευθῶν δύο παιδιὰ μὲ τῆς καραμέλες. Οἱ καραμελᾶδες θέλων σκότωμα.

— Εἰς τὸ στρατόπεδον τῆς Λεπνοῦ, ἐξακλουθῶν τὰ γυμνάσια μὲ μπαρούτι καὶ χωρὶς μπαρούτι, εἰς τὸ τέλος, θὰ κάμουν καὶ ἓνα μεγάλο πετροπόλεμον.

— Σ' ἓνα φούνον ἔβιασε φωτιά καὶ τὸν ἔλαψε ὅλο, οἱ πυροσβέσταί ὁμῶς τοῦ ἔδωκαν νὰ καταλάβῃ μὲ τῆς τρόμπαις.

— Ἐνεκα ἐργολαβικῶν λόγων ἔβην καυγάς εἰς τὴν Χαλιδίαν διὰ ταιχουργισμάτων μεταξὺ

Ο ΒΑΜΠΑΣ

Ἔβην μερικοὶ ἄνθρωποι, οἱ ὅποιοι, ὅταν κοιμῶνται καὶ βλέπουν ὄνειρα, ζυποῦν καὶ γυροῦν νὰ τὰ κάμουν ἀλθθία. Τέτοιον ὄνειρον, καθὼς φαίνεται, εἶδε καὶ ὁ Βαμπας, ὁ συντάκτης τῆς «Στοᾶς», ὁ ἴποιος ἓνα πρῶτ' μᾶς ξεφούρνισεν ἓνα διάφορον ἀρετόν κατὰ τὸν Διευθυντοῦ τῆς Ἀστυνομίας. — «Ἄστυνομίαν δὲν ἔχομεν ἀφ' οὗτο διαρίσθη ὁ κ. Δημητριάδης, λέγει ὁ Βαμπας, καὶ διὰ τοῦτο ὁ συμπολιτευόμενος καὶ ἀντιπολιτευόμενος τύπος μὲ φωνὴ βυολογῆ τὴν ἀνεπάρκειαν τοῦ ἀνθρώπου.»

Ἦς μᾶς συμπάθησ' ὁ κύριος Βαμπας: νὰ τοῦ εἰ-

πούμε καθαρὰ καὶ ζήστερα ὅτι εἶνε χονδροειδῆς ὁ σὺνταξτής, διότι καμία ἐφημερίς ἕως τὴν ἀρὰ δὲν ἔγραψε τίποτε κατὰ τοῦ κ. Διευθυντοῦ. Ἀπεναντία, δὲ ὅλοι τὸν ἐπήνεσαν. Εἰς τὸν Βαμπᾶ ὅλοι οἱ διενθῶνται τῆς Ἀστυνομίας μορῶζου καὶ βρωμοῦν, διότι, καθὼς φαίνεται, εἰς τὸ ἀνευροῦ τοῦ ἐμύρισε παλαμίδα. Ἦσαι; Ἐρωτοῦμεν, ὅτι διὰ νὰ παύσων τέλος πάντων τὰ νεοειρήματα τοῦ Βαμπᾶ θὰ κάμῃ τὴν καλλιτέραν δουλειὰν ἢ κυβερνήτης; νὰ διορίσῃ αὐτὸν Διευθυντὴν, διὰ νὰ τὰ εἶρη ὅλα σουλφ καὶ νόβλα ἢ νόβλα, ἀπαρῆλλακα ὅπως ἔβην τὰ χρήματα τῶν ἴδρυτῶν τῆς ἱστορικῆς Τραπεζῆς τοῦ Αἰοῦ. Ὁ κύριος Βαμπας γὰρ τὸν κόσμο, διότι ὁ κ. Δημητριάδης ἐντὸς εἴκοσι ἡμερῶν, ὅπου εἶνε Διευθυντής, δὲν εἰσπόρεσε νὰ συλλάβῃ τοὺς ἀνθηκλέπτας καὶ λωποδύτας τῆς πρωτευούσης, ἀλλὰ ἴσα ἴσα δι' αὐτὸ ἔπρεπε νὰ τὸ ἐκφράσῃ τὴν εὐγνωμοσύνην του, διότι ἂν ἔλαμνε τοῦτο, πρῶτον πρῶτον ἦθελε τσακόσῃ αὐτὸν ἀπὸ τῆς αὐτῆς καὶ τὸν καθίστη εἰς τὰ μέγαρα τῆς Ἀστυνομίας, διὰ νὰ ξερᾶσῃ ὅσα ἔβην ἀπὸ τὴν ἱστορικὴν τοῦ Τραπεζῆ καὶ βιβλικὴν του ἐστρία, ἐλέω τῶν ἰποίων ἔχει τὸ τὸ τυπογραφεῖόν του, διὰ νὰ ὑβρίξῃ ἐκεῖνους, ποὺ τὸν ἀρίουν ἐλεύθερον νὰ φαίνεται ὡς ἄνθρωπος εἰς τὸν κόσμον καὶ νὰ ὁμιλῇ περὶ πραγμάτων, διὰ τὰ ὅποια ἔπρεπε νὰ βουλόνη τὸ στόμα του. Ἐχομεν καὶ ἄλλα νὰ τοῦ στολιώμε εἰς τὸ προσεχές.

Πρὸς τὸν Στεφανίδην τῆς Αἰλῆς.

Ὀμολογουμένως, Στεφανίδη, δὲν εἶσαι κούτῳ, ἄνθρωπος, καὶ θὰ ἦτο Κύριον τῶν ἡμερῶν μας κατὰ τὸ ἀθροστομον τοῦλάχιστον, ἂν τότε στὰ γράματα δὲν κατῆντα; περίεργως τοῦ κόσμου χάριν μᾶς ἐξωλεσάται; Αἰλῆ, ἦ; κατῆντασε λιλί.

Πᾶς παλιμπαις ἔρωτα προσλαβὼν δύο νότους νοσεῖ, Στεφανίδη μ' ἄλλα λόγια, ἐπαλάσσεις, καὶ τὴν τρέλλα σου κατάδηλον ποιεῖ αὐτὸς ὁ πύρινος λαϊμοδέτης σου.

Συνωστιζόμενα τὰ πλήθη τὴν Κυριακὴν, ὡς συνήθως, περὶ σου ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Μουσῶν, ἔβην, — βαρβατε νὰ ἴδομεν καὶ ἡμεῖς τὸ περίεργον ζῶν καὶ ἄλλοι, — δὲν βάζει ὁ γεροξεκουπιρὸς μὲ πεντάρια τὸ θέμα του, νὰ μαζέψῃ τοῦ κόσμου τὸν παρὰ; Καὶ σὺ ἐκκαίριωνες ὡς τὰ καθυβρίζοντα τῶν ματραλλεῶν γυναῖκα, καὶ τὰ ὡς ἔβαινον τὰς ὕβρεις θεωροῦντα.

Ἦπειθ, Στεφανίδη, σῆσαι; ἔβην μετὰ σοῦ ἡ Αἰλῆ ἀργυρολογικῆς, καὶ συμπόσια σου δίδει, καὶ θυμάσαι, ὡς λέγεις, τὴν καλαισησίαν τοῦ ἑλληνικοῦ λαοῦ, (μεγάλη τιμὴ εἰς λαὸν ἑπανοῦμενον ὑπὸ μίαις δημοσίαις γυμνοῦμεναι), εἰπέ τῆς, ἄρα αὐτὴ θεωρεῖ λαὸν εἰπαινετικά πανθ' ὅσα γράφονται, ὡς μὴ ὄρσει, κατ' αὐτῆς, ὡς σὺ λέγεις, καὶ τάδε.

α) Ὅτι ὁ ἑλληνικός λαός, εἰς ἄν κατὰ δυστυχίαν ἀνήκεις καὶ σὺ καὶ ὁ Παρίσης καὶ ὁ Μανσόλας καὶ πᾶς ὁμοίος καὶ θηλυδρίας, ἀνπροσέγγηται ἀθροῦς ἓνα ἴδῳ ὀρθιστρίδας καὶ φαινομερίδας, ὡς αὐτὴν τὴν Αἰλῆν προσέγγεται οὐχί ἓνα καλαισησίαν, ἀλλὰ διότι δὲν ἐξηχευώθη ἀκόμη τοσοῦτον, ὡστε νὰ μὴ τοῦ διεγείρουν τὴν περιέργειαν τοιαῦτα ἀνεμνα θεάματα γυμνῶν παχυμῆρων γυναικῶν.

β) Ὅτι ἡμεῖς οἱ Ἕλληνες, οἵτινες καίτοι ἀγωνιζόμενοι ὡς Τάνιαλοὶ ἐπὶ τόσα ἔτη δὲν ἤδυνήθημεν εἰσεῖ νὰ καταρτίσωμεν ἑθνικὸν θεᾶτρον, θεωροῦμεν τὴν ἐν τῇ πατρίδι μας συσῶρευσιν τῶν τοιοῦτων ἐξαχρειωτικῶν καθαυμάτων, ὡς φθορὰν καὶ ὄλεθρον τῶν πρώην ἠθῶν μας, ὅφ' ὡν τὴν νῦν ἐλευθερίαν ἐγχομεν, καὶ ὅτι ἀκρίτως τὰ ὡς αὐτὴν ἀπεπάρηματα τῆς Γαλλίας γύναια καὶ φαῦλα θεάματα ἦγαγον αὐτὴν σγεδὸν εἰς τὸν πανόλεθρον τῆς, ὅπου καὶ ἡμεῖς θὰ κατανησώμεν ποτε, ἂν ἐν τῷ μέλλοντι ἐπιτρέψωμεν νὰ μᾶς κατακλύσωσιν ἐξωλεσάτα ὡς τὴν Αἰλῆν σου ὄντα.

γ) Εἰπέ τῆς Αἰλῆς σου, Στεφανίδη ὅτι ἐκ τῶν ἑλλήνων ἀπάντων σὺ εἶσε ὁ βλακίστερος, ἵνα μὴ ἐν τῷ ὄνοματι σου καὶ τὸ τοῦ Παρίσης βεζιλευόμεθα πάντες, καὶ ὅτι οἱ θεαταὶ αὐτῆς ἐρχονται μᾶλλον χάριν σοῦ, ὡς μετερίνα, ἢ χάριν τῶν παχέων κνημῶν τῆς καὶ τοῦ ἀσχήμου μούτρου

τῆς, τὸ ὅποτον σὺ ἐν τῇ παλιμπαιδίᾳ σου καὶ ἀχαλινοτῇ θηλυδρία σου ὑπολαμβάνεις (ὡσαν καὶ λοιπῶν).

Μίαν ἀποστορῆν

σοῦ κάμωμεν, βρὲ Στεφανίδη, ἵνα μεταχειρισθῶμεν τὴν γλώσσαν σου τὴν κωνικὴν, διὰ τὴν θιασῶτα τῆς φαινομερίδας σου Αἰλῆς, τῆς φορολογούσης σε μὲχρι κοκκίλου, συγχάσεις εἰς τὸ οὐκ ἔστὸν καὶ ἀχρεῖον αὐτῆς θεᾶτρον, ἐν ἑσῇ μοίρα θέτων ἑαυτὸν μετὰ τοῦ Μπαρμπαιγίτην κανατᾶ, καὶ δὲν φοιτᾷς ἐν τῷ Ἑλληνικῷ θεάτρῳ, παρ' οἷ πολλὰ δύνασαι καὶ σὺ καὶ ὁ ὑπέρτερός σου θηλυμανθῆς Παρίσης; νὰ διδαχθῆς; διὰ τί, αἶ διὰ τί; Διὰ τί εἰς τὸν Ἄλληλωνα, Στεφανίδη, δὲν ἐρχεσαι νὰ κάμης τὸν καρλιόζην καὶ νὰ συνάγῃς τὰ πλήθη ὡς εἰς τὴν ἀχρεῖαν Αἰλῆ σου; Νὰ σοῦ εἰπούμεν ἡμεῖς τὸ διὰ τί; — Διότι εἶσαι δούλος τοῦ ἀθλίου σαρκίου σου, διότι ἀρέσκασαι εἰς τὰ φαῖλα, καὶ μόνον οἱ φαῖλοι ἀρέσκονται εἰς αὐτά, διότι φίλος ὁ κόκκινος λαϊμοδέτης σου εἰς ἀποδεικνύει σωστὸν ὡς εἶσαι τρελὸν, ἀλλ' οὐδὲν παρὰ τρελῶν ὁ λαός ἀρεται, ἐλευθεύεται δὲ ἡμᾶρ ὁπότε ἐπὶ γαζᾶρου σε καὶ τὸν Παρίσην καὶ τὸν Κανατᾶν βλέπων σε θὰ γελᾷ ἀνάπτων καὶ βεγγαλικῶν, ὡς οἱ ἐν τῷ θεάτρῳ τῶν Μουσῶν ἐμπαίεται σου.

Πρὸς ταῦτα, Στεφανίδη, ἂν ἔχῃς τι πρὸς δικαιολογῆσαι, αἶ σπῆλαι τῆς ἐφημερίδος μας εἰσὶν ἀνοικταὶ διαρκῶς, διότι οὐχί ἡ Αἰλῆ (ἐπειθὴ ἐπάγγελμα αὐτῆς εἶνε) ἀλλὰ σὺ διαφθορῶς τῆς κοινωνίας εἶσαι, παίγειον τοῦ λαοῦ, σὲ αὐτὸν χάριν ἐκεῖνης; καθιστῶν!

Στεφανίδη!

Εἰς οὐδὲν ἡ μήθησαι ἂν μὴ νοῦ; παρὴ καὶ εἶνε ἐντροπία σου νὰ γίνεσαι βεζιλην.

Ἄκελ κελνταούλημ, Στεφανίδη:

Νᾶς γράφουσιν ἐκ Καλαμών, ὅτι ὁ ἐν τῇ πόλει ἐκείνῃ διορισθεὶς ἱεροκλήρως πρὸ ἔτους ἀπαξ ὁ μόνον μέχρι τοῦτε ἐκάρουε τὸν λόγον τοῦ Θεοῦ.

φέροντες τοῦτο εἰς γνώσιν [τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, ἐυελπιστούμεν] ὅτι θέλει δεόντως τιμωρῆσαι τὸν μίαν τοῦτον τσιπελχανᾶν καὶ ἱερὸν κηφῆνα. Ἄφοῦ ὁ ἱεροκλήρως οὗτος κρὴνη ὄλωσ περιττὸν καὶ ἀσκοπον τὸ ὑψηλὸν αὐτοῦ ἔργον, μὰ τὸν Θεόν, δὲν εἰζεύομεν πρὸς τί τὸ δημόσιον νὰ μισθοδοτῇ αὐτόν. Δυσὶν θάτερον πρέπει νὰ ὑποθέσωμεν, ἢ ὅτι ὁ ἱεροκλήρως μας εἶνε φτιασμένος διὰ τὸ τσιπελχανίδ, ἢ ὅτι δὲν εἰζεύρει τὸν Θεόν, τὸν ὅποτον λατρεύει. Ἄς ἴδωμεν ἂν θὰ διορθωθῇ τὸ κακόν.

Ἐκ Πατρῶν τὴν 28 Ἰουλίου 1879

Ἀδελφὲ Ἀριστοφάνη!

Ἀς ἀρχίσωμεν πάλιν ἀπὸ τὴν ἀρχῆν, διότι τὰ δημορικά μας εἶνε ἀτελείωτα, καὶ ἐν πρώτοις ἐν δυπὶ λέξσει σοὶ λέγω, ὅτι ὁ φίλος τοῦ δημάρχου μας κύριος Ἀθανασίου, κύριος Ἀγαπητός, διὰ νέας γραμματικῆς ἐγκριθείσης ὑπὸ τῶν ἐταίρων φουράτων Ἑρμᾶν καὶ Δουσαῶν, δὴ ἔρησε τὸ λιμενικὸν ζήτημα εἰς δύο, ἦτοι εἰς οὐδέτερον καὶ οὐδέτερο θηλυκόν, ὠνόμασε τὸ μὲν πρῶτον Νεοκρολιμενεσλοφσοροαργυρολογίαν, τὸ δὲ δευτερον Περαιωμενοκαταγγελοθλοσομολιμενεκοδροδοκίαν. Τοῦτου ἕνεκα ὁ κ. Ἀθανασίου τῆς διαταγῆς τοῦ μέλους τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς Σχλαβόπου, κατέσχεσε τὴν γραμματικὴν ταύτην, καὶ συνεπίει τῆς καταγέσσεως ἐπὶ ἠθε δυσμέμειε μεταξὺ τοῦ κ. Ἀθανασίου καὶ κ. Ἀγαπητοῦ, ὄθεν μὲχρις ἔστου ἀρθῆ ἡ ἐπικυρωθῆ νομίμως ἢ κατὰσχῆσαι, ἀπέχω νὰ ἐπιχορηγήσω τοὺς ἐπὶ τοῦ ζητήματος τοῦτου ὑποσχέσεις λιπομερείας; οὐδὲν ἦντο ὁμῶς σοὶ προσθέτω ὅτι, τὰ μέλη τῆς λιμενικῆς ἐπιτροπῆς Πολυχρονιάδης καὶ Κραβδαρίουτῆς καταβάλλουσι πᾶσαν προσπάθειαν, ὅπως ἀρθῆ ἡ κατασχῆσαι αὐτῆ, καὶ τότε ἐνοεῖται ὅτι θὰ κυκλοφορῆσῃ ἡ γραμματικὴ καὶ θὰ φωτισθῆτε καὶ σεῖς καὶ πάντες οἱ φανακίζοντες, ὡστε καὶ πάλιν συγγνώμη, διότι δὲν λῶν τὸ ζήτημα ὀριστικῶς. Ἐν τοι-

ΚΗΠΟΣ.

ΤΟ ΘΕΑΤΡΟΝ ΤΗΣ ΑΙΛΗΣ.

Μοῦ κάπνισε καὶ ἔμένα τὴν Κυριακὴν τὸ βράδυ
Στὸ θεᾶτρον νὰ πάγω σ' αὐτὸ τὸ ξακουσμένο,
Ἐκεῖ ποῦ ὁ Στεφανίδης μαζεύει σὰν κοπάδι
Κάθε καλὴν παιμπόγγρα, γέρον ξεμωραμένο,
Γιὰ νὰ τοὺς ῥητορεύῃ
Καὶ νὰ τοὺς κοροιδεύῃ.

Ἐκεῖ ποῦ ὁ Σπαντιδὸς καὶ ὁ κομφῶς Παρίσης
Βρίσκονται νύκτα μέρα καὶ γλυκοξαχαρόνουν,
Μὲ τῆς Αἰλῆς τὸ ἴσκιο, π' ἀκόμη καὶ ἂν παὺς φτύσης
Κι' ἂν τοὺς ξυλοφαρμάσῃς, αὐτοὶ δὲν σοῦ θυμῶνουν,
Ἄλλ' οὕτε τὸ κομῶνε,
Διότι ἀγαποῦνε.

Καὶ μιά μὲ τὸν Βασίλην καὶ τὸν καλὸν Βερβέρην
Ἐμπεῖκα γιὰ νὰ ἴδω τί κάμουν ἐκεῖ πέρα...
Θεὲ καὶ Παναγία!... τί ἀμετρο ἀσκέρη,
Ποῦ ἦταν μαζεμένο ἐκεῖνη τὴν ἑσπέρα
Στὸ θεᾶτρο, στῆ Μούσα,
Νὰ βλέπῃ πῶς χορεύῃ μία ἀγγλικὴ βρωμοῦσα.

Εἰς τὴν σκηνὴν ἀπάνω τὰ μάτια στηλωμένα
Κι' ὅλη τὴν προσοχὴν τοῦ ἔχει προσηλωμένη
Τὴν εἶχε τὸ ἀσκέρη, καὶ ὀλοένα γέλα,
Ποῦ χόρευε καὶ ἐπήδα ἐκεῖνη ἢ σκασμένη,
Καὶ ἅμα νιαροῦσε
Ὅς γάτα, τὸ ἀσκέρη εὐθὺς χειροκροτοῦσε.

Στὸ πρῶτον κίνημά της τῆς ἐριχναν μπουκέτα,
Στὸ δεύτερον ζευγάρι λευκὰ περιστεράκια,
Στὸ τρίτον, τὸ ποδάρι ποῦ σήκων ἢ κοκκέτα,
Κτυποῦσαν νεοί, γέρονι μ' ὄρμη τὰ παλαράκια,
Κι' αὐτὴν ἀπ' τὴν χαρὰν της
Τὰ δὺω της τὰ χέρια κτυποῦσε στὰ μεριά της.

Ἐσῆκωσε ἀμέσως τὸ κόκκινον βραχιτίως
Αὐτὸ ὅπου σκεπάσει δὺὸ παχουλά ποδάρια
καὶ ἀνοίξει τὸ στήθος καὶ ἐφάνη τὸ βυζὶ τῆς,
ἐκεῖνο ποῦ τρελλαίνει γέροντες καὶ παλληκάρια,
ὡσὰν τὸν Στεφανίδην.
Καὶ τὸν χονδρὸ Παρίσην τὸ λυσσασμένο φεῖδι.

Σ' αὐτὸ τὸ κίνημά της ξεκαρδιστήχαν' ὅλος
Καὶ μ' ἄστα, μ' ἐζ, φωνάζουν μὲ δύναμι μεγάλη
Κι' ἐκεῖνη ἑστεκόταν νὰ βλέπουν ἢ μαργιόλος
Τῆς ὡμορφιάς της ὄλαις... ψυχὴ μου: κύριε Μιχαὴλ
Παρίσην στὸ θεὸ σου:
Ἔχεις μεγάλο δίκιον νὰ χάσεις τὸ μυαλό σου.

Τότε καὶ ὁ Στεφανίδης ποῦ μοιάζει σὰν βαρβάτο
Τῆς Πλάκας παλικάρι, σηκώθηκε ἀπάνω
Καὶ λέγει, βρὲ Παρίσην, τρανὲ παραβογάτο,
Βρὲ γνώσι δὲν θὰ βάλῃ; μὲ αὐτὰ ὅπου σοῦ κάνω
Βρὲ, θεὲ νὰ σε κρεμάσω
Στὸ ἓνα μου μουστάκι καὶ ἔτσι θὰ ἡσυχάσω.

Βρ' ἀναθεματισμένε, σοῦ τῶπα, δὲν σε θέλει,
Διότι πάντοτε βιάφεις μουστάκια σου καὶ γένεια,
Καὶ ὅ,τι καὶ ἂν τῆς οἰδῆς πίσω θὰ σοῦ τὰ στείλῃ
Ὅς τὰ σκουλαρικιάκια, καὶ ὡς τὰ διαμαντινία.
Βραχιόλια, δακτυλίδια,
Ζουρλὲ, αὐτὴ δὲν θέλει τέτοι' ἄνοστα παιγινίδια.

Ἄει λοιπὸν γκρεμίσου καὶ ἄλλοτ' ἐδῶ πέρα
Νὰ μὴ ξαναπατήσης, σὰν ἦσαι τέτοιος βλάκας,
Διότι θὰ σοῦ πάρῃ καὶ μάμμα καὶ πατέρα
Ὁ διάβολος... Ὅριστε ὁ ἀνθρωπος τῆς Πλάκας
Νὰ γίνεταί βεζιλη
Γιὰ τὴν καλὴν Αἰλῆ μου, τὴν ἐδικὴν μου φίλη...

Αὐτὰ καὶ ἄλλα τέτοια φλύαρει μία ὥρα
Ὁ φίλος Στεφανίδης, καὶ μ' ἀνοικτὸ τὸ στόμα
Τὸν ἤκουον οἱ πάντες καὶ τοῦ φωνάζαν φόρα,
Νικόλα Στεφανίδη, πέ μας καὶ ἄλλ' ἀκόμα
Παρόμοια ἄστετα.
Στὸ θεᾶτρο ἢ Αἰλιῶνα τέτοια διδάσχει ἀγαεῖα.

